

mělo teprve určit, co, v jakém rozsahu, jakým způsobem a kde má být plněno. Proto nebylo pro neurčitost žalobní žádosti odvolání vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že prosba o plnění není dosti určitá ve smyslu § 226 c. ř. s., je správný. Rozsudek vyhovující žalobě o plnění má ten účel, aby byl základem pro exekuci (§ 1 č. 1 ex. ř.), nevyhoví-li žalovaný závazku vyslovenému v rozsudku. Podle § 7 ex. ř. smí být exekuce povolena jen tehda, je-li z exekučního titulu možno seznati mimo osoby oprávněného a zavázaného také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění nebo opominutí. Nestačí k provedení exekuce, jsou-li skutečnosti ty stranám známy, nýbrž musí být všechny tyto skutečnosti uvedeny v návrhu na povolení exekuce (§ 54 č. 3 ex. ř.), kterýžto návrh musí mít podklad v exekučním titulu. Všeobecné znění žalobní prosby a rozsudku jí vyhovujícího by mohlo zavdati podnět k pochybnostem při výkonu exekuce, kdyby ve výroku nebylo uvedeno, kde a co má být odpojeno, od které sítě, a jakým způsobem, což správně odůvodňuje odvolací soud, jehož důvody nejsou vyvráceny vývody odvolání.

Čís. 16164.

Pořad práva.

Nárok na náhradu škody proti starostovi obce, který provedl bez svolení obecního zastupitelstva faktické vyhoštění obyvatele obce, patří na pořad práva.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv II 3/36.)

Žalobce se na žalovaném Františku D., starostovi obce v U., domáhá náhrady škody, způsobené mu tím, že na zakročení žalovaného jako starosty dal mu dosavadní pronajímatel výpověď z bytu, a když si žalobce našel po soudním vyklizení jiný byt u Aloise K., učinil i na něho žalovaný nátlak, takže Alois K. odmítl žalobce vzít do bytu, a že po té dal žalovaný žalobcovy svršky naložiti a odvésti do příslušné obce žalobcovy. **N i ž š í s o u d y** zamítly žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání z důvodů, o něž tu nejde, a uvedl v otázce v právní větě vyloučené v

d ů v o d e c h:

Se zřením na to, že žaloba čelí proti žalovanému ve vlastnosti starosty obce, a hledíc na ustanovení § 42 j. n. nutno především v souzené věci přezkoumati z moci úřední otázku přípustnosti pořadu práva. Tou otázkou se výslovně již procesní soud v důvodech zabýval a vyřešil ji ve smyslu kladném. Jest mu přisvědčiti. Jde o žalobu o náhradu škody a ta jest podle § 1338 obč. zák. zásadně příkázána řádným soudům, pokud není zvláštními zákonnými ustanoveními stanovena výjimka. Vy-

konávati vypovídací právo z obce patří do oboru místní policie, tedy do samostatné působnosti obce (§§ 26, 27 mor. obec. zřiz.), a oprávněno k němu jest toliko obecní zastupitelstvo (§ 11 mor. obec. zřiz., § 1 nov. k obec. zřiz. č. 76/1919 Sb. z. a n., srv. rozh. č. 3553 Sb. Boh.). Opírá-li se žaloba o to, že si žalovaný jako starosta obce U. svémocně zjednal předpoklady pro to, aby mohl žalobce z obce vypuditi, a že pak dal bez zmocnění obecního zastupitelstva odvésti jeho svršky do domovské obce žalobcovy, čímž ve skutečnosti provedl jeho vyhoštění z obce, tvrdí tím, že úmyslně vykonal jednání, které mu v jeho funkci podle zákona ani nenáleželo (srv. Pražák: Spory o příslušnost I. díl, str. 203), a že tedy způsobil žalobci škodu zaviněně jednáním svémocným a protizákonným, které nelze charakterisovati jako úřední výkon jeho působnosti. A takovýto nárok nutno posuzovati podle všeobecných ustanovení XXX. hlavy občanského zákona, ježto se jím neodporuje ani obsahu nějakého nálezu správního, ani se takový nález nepřezkoumává, k čemuž by ovšem byly výhradně příslušné jen úřady správní (srv. rozh. č. 5610, 11258 Sb. n. s.).

Čís. 16165.

Podmínkou žaloby spravovací podle § 41 c) knih. zák. jest též, aby ten, proti němuž byl záznam povolen, odpíral prohlášení způsobilé k vkladu.

Žalobu na spravení záznamu (§ 41 c) knih. zák.) lze podati též proti singulárnímu nástupci původního vlastníka nemovitosti, proti němuž byl záznam povolen.

(Rozh. ze dne 2. června 1937, Rv II 129/36).

Srv. rozh. č. 10064 Sb. z. a n.

Žalovaný František D. starší byl žalobci dlužen za prodané a dodané zboží 14.000 Kč. K zajištění části řečené pohledávky do výše 10.000 Kč s přísl. dal jmenovaný žalovaný dlužním úpisem ze dne 16. ledna 1937 do zástavy nejen své nemovitosti, jichž byl spoluvlastníkem se svou manželkou Františkou D., ale i ty nemovitosti, jichž byl jediným vlastníkem, a to svůj dům č. p. 39 v M., zapsaný ve vložce č. 169 pozemkové knihy kat. území M., a nemovitosti ve vložce č. 192 téhož kat. území. Ježto žalovaný František D. starší sliboval zaplacení svého dluhu do dvou let, netrval žalobce na ověření jeho podpisu na dotčeném dlužním úpise, spokojiv se pouhým záznamem zástavního práva na všech shora uvedených nemovitostech, který byl proveden usnesením okresního soudu v T. ze dne 19. ledna 1933, č. d. 90/33, s tím, že mu byla povolena mimo čtrnáctidenní zákonnou lhůtu další dvouletá lhůta, končící dnem 31. ledna 1935. Dne 17. ledna 1933 však žalovaný František D. starší prodal kupní smlouvou z téhož data nemovitosti, zapsané ve výše dotčených vložkách č. 169 a 192, svému synovi druhému žalovanému Františku D. mladšímu za 20.000 Kč. Žalobcova pohledávka byla však zaznamenána před knihovním vkladem práva vlastnického pro druhého žalovaného. Tvrdě, že jeho pohledávka trvá po právu a že se žalování